

ikke — at vi have tounget Regjeringen til at give den anden provisoriske Finantslov. Fra vort Standpunkt maa det være, synes det mig, meget magtpaaliggende, at vi komme ud af dette Uføre, og det glæder mig at se, at Udvalget, der i sin Midte indeslutter de mest formaende Mænd her i Thinget, virkelig har været af samme Mening, siden det har gjort et Skridt, som det har gjort. Dette skal jeg indskrænke mig til, idet jeg forøvrigt ikke føler mig kaldet til at indlade mig i den Strid, som er ført mellem de to Ordførere. En Undskyldning maa jeg gjøre, fordi jeg er kommen frem med Spørgsmaalet, men Undskyldningsgrunden haaber jeg, at Alle ville billige.

Sagb: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet, er det navnlig for at tilbagevise visse almindelige Paastande, som bleve fremsatte af den ærede første Taler (Holstein), og som Ordføreren for Mindretallet ikke vilde indlade sig paa, da han af Grunde, som han nærmere paa-pegede, ikke ønskede at staa bunden ved en bestemt Udtalelse om disse Spørgsmaal. De ere imidlertid af en saadan Bessaffenhed, at de maa og bør modsiges af de Medlemmer i denne Sal, der have en anden Mening, thi det ærede Flertal har bygget hele sin politiske Stilling paa Paastande, som i Aarenes Løb ere bleve gjentagne saa ofte, og desværre ikke paa alle Steder tilstræffelig modtagne, at de næsten staa som Troesartikler. Derfor tvinges man, selv om man ikke føler sig kaldet til at være Ordfører for noget af de store Partier, for sit eget Bedkommende til at tilbagevise disse Paastande. Den første af disse Paastande, som den ærede Ordfører fremkom med, var den, at det var almindelig anerkjendt, at den provisoriske Finantslov, som i dette Dieblis forelaa, var et Brud paa Grundloven. Han fremsatte dette med en saa afgjørende Bestemthed, at man skulde antage, at der i hele Landet kun eksisterede een Mening om denne Sag. Jeg har allerede tilladt mig før i denne Sal som ogsaa overfor Offentligheden andet Stebs at hævde, at jeg aldeles ikke har denne Mening. Der er i det, som den ærede Ordfører fremsatte, ikke ført Spor af Bevis derfor. Naar den ærede Ordfører hentydede til, at der ved Affattelsen af Grundlovens § 25 ikke var tænkt paa dens Anvendelse paa Finantslove, skal jeg gjerne indrømme ham, at det er muligt, ja endog saa sandsynligt, at man ved Affattelsen af § 25 ikke har tænkt paa dens Anvendelse paa Finantsloven, men ved Siden heraf maa jeg hævde, at § 25 blev affattet for saadanne uforudsete Tilfælde, som man netop ikke havde i sin Panbe, fordi man ved Udarbejdelsen af virkelige Love ganske sikkert ikke er istand til at tænke sig alle Muligheder, hvorunder Loven kan komme til Anvendelse. Derfor blev § 25 sat for saadanne uforudseelige Tilfælde, som der ikke var tænkt paa ved Grundlovens Udarbejdelse,

og jeg tror nok, at jeg ikke vil møde nogen Modsigelse af Nogen, naar jeg siger: et af disse Tilfælde var dette, at selve Folkerepresentationens tvende Afdelinger ikke kunde blive enige om en Finantslov. Denne Paastand maa jeg altsaa for mit Bedkommende tilbagevise. — Det andet Punkt var Henvisningen til Grundlovens § 49. Deri er jeg ligesaa uenig med den ærede Taler. Jeg har hørt saa ofte her i Salen og ofte omkring paa Folkemøder, og jeg har set i Bladene den Paastand fremfat, at Udtrykket, „vedtaget“ i § 49 kun kan forstås som: vedtaget af Folkerepresentationen eller Rigsdagen; men ligesaa lidt som dette kan siges efter almindelig Sprogbrug at være sandt, ligesaa lidt kan det siges at være det efter den i vor Lovgivning stedsfundne Sprogbrug. De Herrer maa vide, at baade i Grundloven og i andre Love findes Udtrykket „vedtaget“ i samme Forbindelse eller paa samme Maade, som det kan anvendes paa provisoriske Finantslove. De maa vide, at i § 54 af Fællesforfatningsloven af 1855 bruges netop Udtrykket „vedtaget“ paa samme Maade, idet der staar, at Kongen kan beslutte Afholdelsen af ikke bevilgede Udgifter, naar disse forhandles i Ministerraadet, forinden de endelig vedtages af Kongen. Altsaa, den derpaa byggede uomstødelige Paastand er slet ikke uomstødelig. — Dernæst maa jeg overfor det, den ærede Taler henviser til som en Udvei, Regjeringen kunde have benyttet til at undgaa den provisoriske Finantslov, nemlig Foreleggelsen af en midlertidig Bevilling til at fortsætte de løbende Udgifter, for mit Bedkommende — ligesom det allerede er udtalt af den ærede Ordfører for Mindretallet — bestemt hævde, at en saadan midlertidig Bevilling ikke er det, Grundloven forlanger i §§ 48 og 49. § 48 har den selv defineret, hvad der forstås ved Finantslov, nemlig et Overlag over Statens Indtægter og Udgifter. Det er en Betingelse for, at det kan være en Finantslov, (Berg: Læs om igjen!) Jeg behøver ikke at læse om igjen; men hvis den ærede Taler vil have Grundlovens Ord, skal jeg give ham dem, som de staa. Det hedder: „Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overlag over Statens Indtægter og Udgifter.“ (Berg: Det var noget Andet). Jeg veed ikke, hvad det er, der er noget Andet. Der staar, hvorledes Finantsloven skal være; den skal indeholde et Overlag over Statens Indtægter og Udgifter; men blot en Bevilling til Regjeringen til at fortsætte de løbende Udgifter uden nogensomhelst Begrændsning er aldeles ikke det, Grundloven forstaar ved en Finantslov. Naar man altsaa med saa stor Iver og Hævdelse taler om Grundloven, haaber jeg, man vil være enig i, at det er Grundlovens virkelige Mening, man skal hævde, og det er den, at man skal have en Lov, hvori der er sat Begrændsninger for Indtægter og Udgifter, som kunne være en Rettesnor for Regjeringen, og ikke